

DORY FANTASMA Gory și OIA NEA GRĂ

ABBY HANLON

Traducere din limba engleză de SORIN PETRESCU

CAPITOLUL 1

Ce cărticică!

Numele meu este Dory, dar toți îmi spun Ștrengăriță. Am șase ani. Am o grămadă de pis-trui. Părul mi-e ciufulit. Asta e cămășuța mea de noapte, pe care încerc să-o port cât pot eu de mult.

Dar cel mai important lucru de știut despre mine este că am două lumi. Una este reală, iar cealaltă, imaginară.

Respect pentru copii Asta este lumea mea reală:

Asta este lumea mea imaginară:

Cele două lumi ale mele se între-pătrund precum ciocolata și vanilia într-un cornet de înghețată. Realul și irealul se amestecă într-o aromă uimitoare. Și mereu mi se întâmplă o grămadă de lucruri. Dar fratele și sora mea spun că sunt enervantă. Și că nu știu să mănânc civilizat.

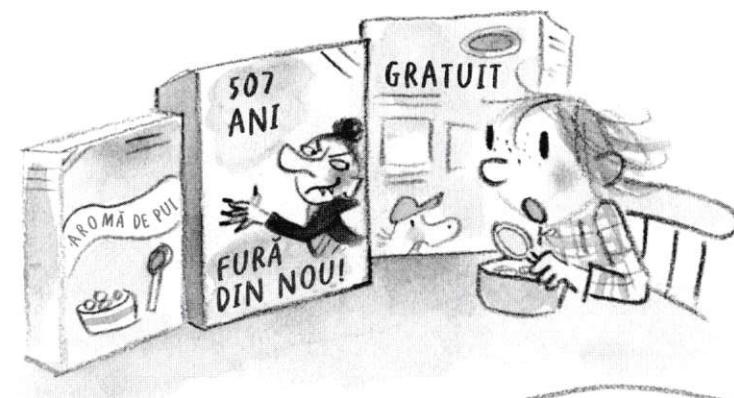
În fiecare dimineață, Luca și Violeta construiesc în jurul meu un zid de cutii de cereale ca să nu mă vadă înfulecând.

— Pur și simplu, nu pot să mă uit la ea cum soarbe cerealele înmuiate, spune Luca.

— Pur și simplu, nu pot să văd cum i se scurge laptele pe bărbie, zice Violeta. Câh!

Dar eu nu plec urechea la ce spun ei. Pentru că doamna Hoața-Cotoroanță apare pe cutia mea de cereale. Nu știu ce spune, dar pot să jur că sunt vești proaste.

Apoi în bucătărie intră mama și începe să zbiere cât o ține gura.

Dar, înainte să mă îmbrac, trebuie să-o trezesc pe Mary. În ultimul timp, trebuie să-o trezesc ținând în mâna o tigaie, ca să priceapă că nu glu-mesc. Acum, că ea stă acasă când eu mă duc la școală, a devenit superleneșă.

Încerc să mă gândesc la lucruri pe care să le facă Mary cât timp lipsesc eu.

Nu vreau să se simtă părăsită.

Măcar o fac fericită când îi perii blănița.

În drum spre școală, inventez pe loc un joc nou. Se numește „Nu călca pe Veny Lipicioasa!”.

Veny este guma de masticat otrăvitoare. Și, dacă vei călca pe ea, îți va suge tot sângele din inimă.

— E peste tot! Se mișcă! E vie! strig. Ai călcat pe ea! îi spun eu lui Luca.

— Ba nu, răspunde Luca.

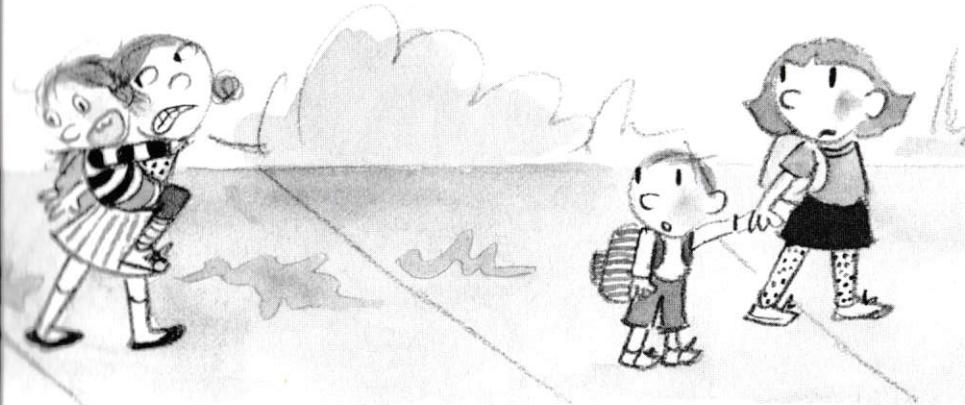
— Ai luat-o pe talpă!

— Nu e nimic acolo.

— Ajutor! Ajutor! strig eu. Fratele meu pierde sânge.

Și sar pe Violeta.

— Avem nevoie de un doctor! țip. Ești doctor? îl întreb pe băiețelul din fața noastră.

Dar, de cum o văd pe Rosabelle în curtea școlii,
uit cu totul de Veny.

Rosabelle are în poală o carte mare și groasă.
Își ridică privirea și mă vede alergând spre ea.

Ne ridicăm în brațe una pe alta. E ca un fel de
îmbrățișare, dar mai periculos.

Este distractiv să-o ridic pe Rosabelle, pentru că
e foarte încioată. Poartă șase fuste pe sub rochie!
Mai poartă o bentiță cu sclipici pe frunte, despre
care spune că e coroana ei. Are pantofi cu tocuri
mici, care clincăne pe terenul de joacă. Azi și-a
prins de bentiță flori care par făcute din șervețele.

